

## PÄÄKIRJOITUS

Hyvä Perhe- ja pariterapialehden lukija,

Päivi kirjoittaa:

Taannoin tehdessäni tutkimustani perehdyin bakhtinilaiseen dialogisuuden maailmaan. Opin, että dialogisen ihmiskäsityksen mukaan ihminen ei ole itsenäinen olio, vaan minä syntyy ja muokkautuu aina suhteessa toiseen. Minä ja toinen (ego – alter) ovat siten lähtökohtaisesti ja perustavanlaatuisesti toisistaan riippuvaisia. Toiseus ei ole vain minän ulkopuolella, vaan minä ja toinen ovat sekoittuneet eikä kumpaakaan voi määritellä toisesta riippumatta. Yksilön todellisuus on jatkuvassa vuoropuhelussa toisten todellisuuksien kanssa, mikä näkyy jo vastasyntyneen tarpeena ensi hetkestä lähtien päästä vuorovaikutukseen ja dialogiin toisen ihmisen kanssa. Dialogi on siten paljon enemmän kuin vain vuoropuhelua, se on elossa pysymisen ehto. Sana tai muu tapani olla dialogissa toisen ja toisten kanssa voi tulla täydelliseksi vasta, kun saan siihen vastauksen. Ihmisen tragedia on se, kun tähän perustavimman laatuiseen elossa olon edellytykseen – dialogin yritykseen – ei vastata tai se ohitetaan puhumalla ohi. Vastausta vaille jääminen on yksilön kannalta kokemus pahuudesta, elämän edellytysten mitätöimisestä.

Mika kirjoittaa:

Minua on pitkään kiinnostanut Päivin mainitsema dialogisessa perinteessä oleva ajatus siitä, kuinka sanassa dialogin perusyksikkönä, on kaksi osaa. Yksi osa, jolla puhuja ojentaa sanan, ja toinen osa, jolla toinen puhuja ottaa sanasta kiinni. Näin sana tulee kokonaiseksi ja yhdistää myös kaksi puhujaa. Keskustelijan tahto ymmärtää toista näkyy siinä, kuinka hän poimii toisen puheesta sanoja ja lauseita omaan puheeseensa ja tekee näihin liittyen kysymyksiä. Sanat ja puhuttu kieli kuvastavat keskustelijoiden halua liittyä toisen kertomaan ja kokemukseen. Sanat siis ilmentävät tahtoa liittyä toiseen ja ymmärtää toisen kokemusta. Dialogiseen perinteeseen kuuluu myös ajatus siitä, kuinka sanat itsessään luovat todellisuutta. Vuoropuhelu, jossa ojennettuun sanaan tartutaan voi synnyttää yksilössä tahtoa liittyä toisen kokemukseen. Olen katsonut ”sanan kahden osan” idean kautta monia asioita työurani aikana. Näen dialogin kaltaisia asioita joissakin sellaisissa asioissa, joita ei itsessään kutsuta dialogiksi. Resilienssi yhteisön ominaisuutena on yksi tällainen asia. Siinä yhteisö haluaa tarkastella yksilön vaikeaa kokemusta ilmiönä, joka asettaa muutostarpeen ensisijaisesti yhteisön työksi. Jotta tämä toteutuu, on yhteisön otettava kiinni sille ojennetusta sanasta.

Tässä jouluksi ilmestyvässä lehdessä teemana on dialogisuus. Kansainvälisestä dialogisen perheterapian kouluttajakoulutuksesta viime keväänä valmistuneet *Sini Rantakari* ja *Pekka Lyytinen* ovat soveltaneet dialogisuutta oivaltavasti: Sini sukupuuryhmässä ja Pekka seikkailuterapiassa. PPT-lehden emerita päätoimittaja *Eija-Liisa Rautiainen* hahmottelee puheenvuorossaan, mitä voisi olla dialoginen perhe- ja pariopsykoterapia, kun se toteutetaan lyhytpsykoterapiana. Julkaisemme tässä numerossa myös avoimen dialogin -hoitoperiaatteen keskeisen kehittäjän ja kansainvälisen kouluttajan professori emeritus *Jaakko Seikkulan* alun perin englanninkielisen haastattelun. Hän vastaa MSc, MA James Barnsin kysymyksiin avoimen dialogin -perusteista.

Toivotamme lukijoillemme rauhoittavaa ja voimaannuttavaa joulun aikaa sekä levollista mieltä myös uuden vuoden alkaessa.

Teitä tervehtien,  
päätoimittajat *Päivi Kangas & Mika Niemelä*

P.S. Uusi vuosi tuo muutoksia tullessaan PPT-lehteen. Siirrymme Tieteellisten seurain valtuuskunnan ylläpitämään Journal.fi -palveluun. Samalla artikkelit ja kirjoitukset tulevat vapaasti kaikkien saataville. Näin edistämme myös perhe- ja pariopsykoterapian tunnettavuutta. Tervetuloa mukaan lehden pariin jälleen maaliskuun lopulla.



kuva: Kuvia Suomesta (Roine-Piirainen)